

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2016. gada 16. novembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Pakalpojumu sniegšanas brīvība — Direktīva 2006/123/EK —
13. panta 2. punkts — Atļaujas izsniegšanas procedūras — Izdevumu, kas saistībā ar to var
rasties, jēdziens

Lieta C-316/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Supreme Court of the United Kingdom* (Apvienotās Karalistes Augstākā tiesa) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 22. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 26. jūnijā, tiesvedībā

The Queen , pēc lūguma, ko iesniedza:

Timothy Martin Hemming , kas rīkojas ar tirdzniecības nosaukumu “Simply Pleasure Ltd”,

James Alan Poulton ,

Harmony Ltd ,

Gatisle Ltd , kas rīkojas ar tirdzniecības nosaukumu “Janus”,

Winart Publications Ltd ,

Darker Enterprises Ltd ,

Swish Publications Ltd

pret

Westminster City Council ,

piedaloties –

The Architects’ Registration Board ,

The Solicitors’ Regulation Authority ,

The Bar Standards Board ,

The Care Quality Commission ,

The Farriers’ Registration Council ,

* Tiesvedības valoda – angļu.

The Law Society ,

The Bar Council ,

The Local Government Association ,

Her Majesty's Treasury .

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši M. Vilars [*M. Vilaras*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], M. Safjans [*M. Safjan*] (referents) un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerālvokāts M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 1. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *T. M. Hemming*, kas rikojas ar tirdzniecības nosaukumu “Simply Pleasure Ltd”, *J. A. Poulton*, *Harmony Ltd*, *Gatisle Ltd*, kas rikojas ar tirdzniecības nosaukumu “Janus”, *Winart Publications Ltd*, *Darker Enterprises Ltd* un *Swish Publications Ltd* vārdā – *T. Johnston* un *M. Hutchings*, *barristers*, *P. Kolvin*, *QC*, *V. Wakefield*, *barrister*, *A. Milner* un *S. Dillon*, *solicitors*,
- *Westminster City Council* vārdā – *H. Davies*, pārstāve, kurai palīdz *D. Matthias*, *QC*, *N. Lieven*, *QC*, *J. Lean* un *C. Streeten*, *barristers*,
- Nīderlandes valdības vārdā – *M. Bulterman*, *B. Koopman* un *M. Gijzen*, pārstāves,
- Eiropas Komisijas vārdā – *H. Tserepa-Lacombe* un *T. Scharf*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2016. gada 28. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīvas 2006/123/EK par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV 2006, L 376, 36. lpp.; turpmāk tekstā – “Pakalpojumu” direktīva”) 13. panta 2. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā, kurā *Timothy Martin Hemming*, kas rikojas ar tirdzniecības nosaukumu “Simply Pleasure Ltd.”, *James Alan Poulton*, *Harmony Ltd*, *Gatisle Ltd*, kas rikojas ar tirdzniecības nosaukumu “Janus”, *Winart Publications Ltd*, *Darker Enterprises Ltd* un *Swish Publications Ltd* vērsas pret *Westminster City Council* (Vestminsteras pilsētas pašvaldības padome, Apvienotā Karaliste) saistībā ar nodevu, kas ir jāmaksā, iesniedzot pieteikumu par intīmnozares komercuzņēmuma licences piešķiršanu vai atjaunošanu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 “Pakalpojumu” direktīvas preambulas 39., 42., 43. un 49. apsvērums ir izteikti šādā redakcijā:

“(39) “Atļauju sistēmas” jēdzienam būtu jāaptver, cita starpā, administratīvas procedūras, lai piešķirtu atļaujas, licences, apstiprinājumus vai koncesijas, kā arī – lai varētu veikt darbību – pienākumu būt reģistrētam kā profesijas loceklim vai būt iekļautam reģistrā, uzskaitē vai datubāzē, būt oficiāli ieceltam organizācijā vai iegūt karti, kas apliecina piederību kādai noteiktai profesijai. Atļauju var piešķirt ne tikai ar formālu lēmumu, bet arī ar netiešu lēmumu, piemēram, kompetentajai iestādei neveicot nekādas darbības, vai tā, ka ieinteresētajai personai attiecīgās darbības uzsākšanai vai tās legalizēšanai ir jāsaņem apliecinājums par deklarācijas saņemšanu.

[..]

(42) Noteikumiem, kas attiecas uz administratīvajām procedūrām, nevajadzētu būt vēršiem uz administratīvo procedūru saskaņošanu, bet gan uz to, lai atbrīvotos no pārlietu apgrūtinošām atļauju sistēmām, procedūrām un formalitātēm, kas kavē brīvību veikt uzņēmējdarbību un jaunu pakalpojumu uzņemumu izveidi.

(43) Vienas no lielākajām grūtībām saistībā ar piekļuvi pakalpojumu darbībām un to veikšanai, ar kurām sastopas sevišķi MVU, ir administratīvo procedūru sarežģītība, ilgums un tiesiskā nedrošība. Tādēļ, ņemot par piemēru dažas modernizācijas un labas administratīvās prakses iniciatīvas, kas veiktas Kopienas un valstu mērogā, ir jāizstrādā administratīvās vienkāršošanas principi, *inter alia*, ierobežojot pienākumu iepriekš saņemt atļauju tikai uz tiem gadījumiem, kuros tas ir būtiski svarīgi, un ieviešot principu, ka pēc noteikta termiņa beigām kompetentās iestādes atļauju ir piešķirušas klusējot. Šādas modernizācijas mērķis, saglabājot prasības par pārskatāmību un informācijas par uzņēmējiem atjaunināšanu, ir samazināt kavēšanos, izmaksas un nelabvēlīgas sekas, kas rodas, piemēram, no nevajadzīgām vai pārmērīgi sarežģītām un apgrūtinošām procedūrām, procedūru pārklāšanās, birokrātijas saistībā ar dokumentu iesniegšanu, kompetento iestāžu patvaļīgas rīcības, nenoteiktiem vai pārmērīgi gariem termiņiem atbildes sniegšanai, ierobežotiem piešķirto atļauju derīguma termiņiem, kā arī nesamērīgām maksām un sodiem. Šāda prakse īpaši negatīvi ietekmē tos pakalpojumu sniedzējus, kuri vēlas izvērst darbību citās dalībvalstīs un kuriem tādēļ nepieciešama koordinēta modernizācija paplašinātā divdesmit piecu dalībvalstu iekšējā tirgū.

[..]

(49) Maksai, ko var iekasēt vienoti kontaktpunkti, vajadzētu būt samērīgai ar izmaksām par tām procedūrām un formalitātēm, kuras tiek kārtotas. Tas nedrīkstētu kavēt dalībvalstis uzticēt vienotiem kontaktpunktiem iekasēt citas administratīvās maksas, piemēram, uzraudzības struktūru maksu.”

- 4 Šīs direktīvas 1. panta 1. punktā ir noteikts:

“Šajā direktīvā ir paredzēti vispārīgi noteikumi, lai atvieglinātu to, kā pakalpojumu sniedzēji īsteno brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu apriti, vienlaikus saglabājot augstu pakalpojumu kvalitātes līmeni.”

5 Minētās direktīvas 4. panta 6. punktā “atļauju piešķiršanas sistēma” ir definēta kā “jebkura procedūra, saskaņā ar kuru pakalpojumu sniedzējam vai pakalpojumu saņēmējam faktiski ir jāveic noteiktas darbības, lai no kompetentas iestādes saņemtu formālu lēmumu vai netiešu lēmumu attiecībā uz piekļuvi kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanu”.

6 Šīs direktīvas 9. panta “Atļauju sistēmas” 1. punktā ir paredzēts:

“Dalībvalstis piekļuvei pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai piemēro atļauju sistēmu vienīgi tad, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

- a) atļauju sistēma nav diskriminējoša pret attiecīgo pakalpojuma sniedzēju;
- b) vajadzība pēc atļauju sistēmas ir pamatota ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm;
- c) izvirzīto mērķi nevar sasniegt ar mazāk ierobežojošu pasākumu palīdzību, jo īpaši tāpēc, ka *a posteriori* pārbaude būtu pārāk vēla, lai būtu patiesi iedarbīga.”

7 “Pakalpojumu” direktīvas 10. pantā “Nosacījumi atļaujas piešķiršanai” ir noteikts:

“1. Atļauju sistēmas ir balstītas uz kritērijiem, kas liedz kompetentajām iestādēm savas izvērtēšanas tiesības īstenot patvaļīgi.

2. Šā panta 1. punktā minētie kritēriji ir:

- a) nediskriminējoši;
- b) pamatoti ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm;
- c) samērīgi ar sabiedrības interesēm;
- d) skaidri un nepārprotami;
- e) objektīvi;
- f) iepriekš publiskoti;
- g) pārredzami un pieejami.

[..]”

8 Šīs direktīvas 11. pantā “Atļaujas termiņš” ir paredzēts:

“1. Pakalpojumu sniedzējam piešķirtā atļauja nav ar ierobežotu termiņu, izņemot gadījumus, kad:

- a) atļauju pagarina automātiski vai tā ir atkarīga tikai no ilgstošas prasību izpildes;
- b) pieejamo atļauju skaits ir ierobežots, pamatojoties uz sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm;

vai

- c) ierobežotu atļaujas termiņu var pamatot ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm.

[..]

4. Šis pants neskar dalībvalstu tiesības anulēt atļaujas, ja vairs netiek izpildīti atļaujas piešķiršanas nosacījumi.”

9 Minētās direktīvas 13. panta “Atļauju piešķiršanas procedūras” 2. punktā ir noteikts:

“Atļauju piešķiršanas procedūras un formalitātes nav preventīvas, un tās nav nepamatoti sarežģītas, kā arī neaizkavē pakalpojumu sniegšanu. Tās ir viegli pieejamas, un jebkuri izdevumi, kuri pieteikumu iesniedzējiem var rasties saistībā ar pieteikumu, ir pamatoti un samērīgi ar attiecīgo atļauju piešķiršanas procedūru izmaksām un nepārsniedz procedūru izmaksas.”

10 Šis pašas direktīvas 14. pantā “Neatļautas prasības” ir paredzēts:

“Dalībvalstis nedrīkst noteikt, ka piekļuve pakalpojumu darbībai vai tās veikšana attiecīgās dalībvalsts teritorijā ir atkarīga no kāda turpmāk norādītā faktora:

[..]

6) tieša vai netieša konkurējošo uzņēmumu iesaistīšana atļauju piešķiršanā vai kompetento iestāžu citu lēmumu pieņemšanā, tostarp padomdevējās struktūrās, izņemot profesionālas organizācijas un apvienības vai citas organizācijas, kas rīkojas kā kompetentas iestādes; šis aizliegums neattiecas uz apspriešanos ar organizācijām, piemēram, tirdzniecības palātām vai sociālajiem partneriem, par citiem jautājumiem, kas nav saistīti ar atsevišķiem atļauju pieteikumiem, vai uz apspriešanos ar plašāku sabiedrību;

7) pienākums nodrošināt finanšu garantiju vai piedalīties tajā, vai iegādāties apdrošināšanas polisi no pakalpojuma sniedzēja vai struktūras, kas veic uzņēmējdarbību dalībvalstu teritorijā. Tas neietekmē dalībvalstu iespējas prasīt apdrošināšanu vai finanšu garantijas kā tādas, kā arī neietekmē prasības par dalību kolektīvā kompensācijas fondā, piemēram, profesionālo struktūru vai organizāciju biedriem;

[..].”

Apvienotās Karalistes tiesības

11 *Provision of Services Regulations 2009* (2009. gada Noteikumi par pakalpojumu sniegšanu), ar kuriem tiek īstenota “Pakalpojumu” direktīva, 4. noteikumā ir paredzēts:

“Ar “atļauju piešķiršanas sistēmu” tiek saprasta jebkura kārtība, saskaņā ar kuru pakalpojumu sniedzējam vai pakalpojumu saņēmējam no kompetentās iestādes ir jāsaņem atļauja vai ir jāsniedz kompetentajai iestādei paziņojums, lai iegūtu piekļuvi kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai [..].”

12 Saskaņā ar minēto noteikumu 18. panta 2.–4. punktu:

“(2) Procedūras un formalitātes, ko kompetentā iestāde paredz saskaņā ar atļauju piešķiršanas sistēmu, nedrīkst būt:

(a) atturošas vai

(b) nepamatoti sarežģītas, vai tādas, kas nepamatoti novēlo pakalpojumu sniegšanu.

- (3) Procedūrām un formalitātēm, ko kompetentā iestāde paredz saskaņā ar atļauju piešķiršanas sistēmu, jābūt viegli pieejamām.
- (4) Jebkādiem kompetentās iestādes paredzētiem izdevumiem, ko atļauju piešķiršanas sistēma var radīt pieteikumu iesniedzējiem, ir jābūt pamatotiem un samērīgiem ar atļauju piešķiršanas procedūru un formalitāšu izmaksām šajā sistēmā, un tie nedrīkst pārsniegt šo procedūru un formalitāšu izmaksas.”

13 *Local Government (Miscellaneous Provisions) Act 1982* (1982. gada Pašvaldību likums (Dažādi noteikumi)) 3. pielikuma 19. punktā ir paredzēts, ka pieteikuma par licences piešķiršanu vai atjaunošanu iesniedzējs maksā pamatotu nodevu, kuras apmēru nosaka kompetentā iestāde.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 14 Vestminsteras pilsētas pašvaldības padome ir iestāde, kas Vestminsterā izsniedz licences intīmnozares komercuzņēmumiem, tostarp “intīmpreču veikaliem”. Visā pamatlietā nozīmīgajā laikposmā *T. M. Hemming* u.c. bija Vestminsterā esošu intīmpreču veikalu licenču turētāji.
- 15 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka šajā laikposmā un saskaņā ar 1982. gada Pašvaldību likuma (Dažādi noteikumi) 3. pielikuma 19. punktu nodeva varēja tikt iekasēta, lai segtu ne tikai intīmnozares komercuzņēmuma licences piešķiršanas vai atjaunošanas pieteikumu apstrādes izdevumus, bet arī izdevumus saistībā ar telpu pārbaudi pēc licenču piešķiršanas, lai nodrošinātu “uzmanīgu uzraudzību” nolūkā identificēt un saukt pie atbildības personas, kas ekspluatē intīmnozares komercuzņēmumus bez licences.
- 16 Tātad intīmnozares komercuzņēmuma licences piešķiršanas vai atjaunošanas pieteikuma iesniedzējam par ikvienu gadu bija jāmaksā nodeva, kuru veido divas daļas, viena no kurām ir saistīta ar pieteikuma izskatīšanu administratīvā kārtā un nav atmaksājama, savukārt otra – būtiski lielāka – ir saistīta ar licencēšanas sistēmas pārvaldību un ir atmaksājama, ja pieteikums tiek noraidīts. Piemēram, nodevas kopējā summa par 2011./2012. gadu katram pieteicējam bija 29 102 sterliņu mārciņu (GBP) (aptuveni EUR 37 700), no kurām GBP 2 667 (aptuveni EUR 3 455) bija paredzētas par licences izskatīšanu administratīvā kārtā un nebija atmaksājamas, savukārt atlikušās GBP 26 435 (aptuveni EUR 34 245) bija paredzētas licencēšanas sistēmas pārvaldībai un bija atmaksājamas, ja pieteikums tiek noraidīts.
- 17 *T. M. Hemming* u.c. uzskata, ka Vestminsteras pilsētas pašvaldības padomei neesot bijušas tiesības uzlikt pienākumu maksāt šo otro nodevas daļu. Attiecīgās summas, lai gan tās ir atmaksājamas gadījumā, ja pieteikums tiek noraidīts, esot bijušas jāmaksā kā izmaksas par licencēšanas sistēmas īstenošanu, kuras nav saistītas ar pieteikumu izskatīšanas administratīvā kārtā izmaksām un kuras būtu jāsedz no Vestminsteras pilsētas pašvaldības padomes vispārējā budžeta, vai to samaksa esot bijusi jāprasa tikai no tirgus dalībniekiem, kuru pieteikums ir apmierināts.
- 18 Apvienotās Karalistes tiesu instancēs, kurās *T. M. Hemming* u.c. bija cēlušī prasību, to prasījumi tika apmierināti. Tās uzskatīja, ka “Pakalpojumu” direktīvas 13. panta 2. punkts attiecoties uz izdevumiem, kas tiek uzlikti gan pieteikumu iesniedzējiem, kuru pieteikumi ir apmierināti, gan tiem, kuru pieteikumi ir noraidīti, un ka ar to netiekot pieļauts, ka licencēšanas iestāde izmaksas par pārbaūžu veikšanu un to personu saukšanu pie atbildības, kuras intīmnozares komercuzņēmumus Vestminsterā ekspluatē bez licences, bez atšķirības uzliek gan pieteikumu iesniedzējiem, kas saņem licenci, gan tiem, kuru pieteikumi tiek noraidīti.

- 19 Tādējādi no pieteikumu iesniedzējiem, kuri nesaņem licenci, varot tikt prasītas tikai to pieteikumu apstrādes izmaksas, ieskaitot izmaksas saistībā ar to spējas ekspluatēt intīmnozares komercuzņēmumu pārbaudi, bet pieteikumu iesniedzējiem, kuri saņem licenci, varot tikt uzliktas tikai līdzīgas izmaksas un to licences atjaunošanas gadījumā – izmaksas attiecībā uz pienākumu, kas ir saistīti ar to licenci, ievērošanas pagātnē pārbaudi.
- 20 Iesniedzējtiesa, izskatot pārsūdzību par *Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)* (Apelācijas tiesa (Anglija un Velsa) (Civillietu palāta)) spriedumu, uzskatīja, ka iesniedzējtiesā kritizētās pieejas rezultātā iestādei, kas ir atbildīga par licenču sistēmas pārvaldību, būtu jāuzņemas šīs sistēmas darbības izmaksas par labu tirgus dalībniekiem, kas ir saņēmuši licenci, jo šī iestāde nevarētu uzlikt pieteikuma iesniedzējam pienākumu piedalīties to izmaksu segšanā, kuras izriet no šīs sistēmas piemērošanas intīmnozares komercuzņēmumu pārvaldītājiem, kuri nav saņēmuši licenci, lai gan šādu uzņēmumu pārvaldītāji, kuri ir saņēmuši licenci, gūst labumu no šīs licenču sistēmas pārvaldības. Šim nolūkam minētajai iestādei būtu jāizmanto to rīcībā esošais vispārējais budžets.
- 21 Šai tiesai rodas jautājums, kāds risinājums tiktu rasts citu regulatīvo iestāžu vai profesionālo organizāciju gadījumā, kuras pielieto līdzīgas sistēmas un kam varētu nebūt nedz vispārēja budžeta, nedz arī pilnvaru tā vai citādi iegūt līdzekļus.
- 22 Lai gan iesniedzējtiesa ir pārliecināta, ka sistēma, saskaņā ar kuru pieteikuma iesniedzējam ir jāmaksā papildu nodeva, lai segtu ar licenču sistēmas darbību un uzraudzību saistītās izmaksas, ja tā pieteikums ir apmierināts, atbilst “Pakalpojumu” direktīvas 13. panta 2. punktam, tai rodas jautājums par Vestminsteras pilsētas pašvaldības padomes piemērotās kārtības atbilstību minētajai direktīvai.
- 23 Tai pašā laikā šī tiesa norāda, ka tai nav neviena pierādījuma, kas ļautu uzskatīt, ka prasība, saskaņā ar kuru līdzās pieteikuma iesniegšanai ir jāveic summas samaksa, kas ir atmaksājama, ja pieteikums tiek noraidīts, varētu atturēt tirgus dalībniekus no intīmnozares komercuzņēmuma licences pieteikuma iesniegšanas.
- 24 Visbeidzot, iesniedzējtiesai rodas jautājums, vai pienākums avansā samaksāt naudas summu, sagaidot lēmumu par licences piešķiršanu vai atteikumu, pieteikuma iesniedzējam patiešām rada izdevumus.
- 25 Šādos apstākļos *Supreme Court of the United Kingdom* (Apvienotās Karalistes Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“Ja pieteikuma par intīmnozares komercuzņēmuma licences piešķiršanu vai atjaunošanu iesniedzējam ir jāmaksā nodeva, kuru veido divas daļas, no kurām viena ir saistīta ar pieteikuma administratīvo izskatīšanu un nav atmaksājama, savukārt otra – ar licencēšanas sistēmas vadību un ir atmaksājama, ja pieteikums tiek noraidīts:

- 1) vai ar prasību maksāt nodevu, kurā ietverta otra, atmaksājamā daļa, pietiek, lai atbilstoši Eiropas Savienības tiesībām uzskatītu, ka atbildētājiem saistībā ar to pieteikumiem ir radušies izdevumi, kas ir pretrunā [“Pakalpojumu”] direktīvas 13. panta 2. punktam, ciktāl šīs nodevas apmērs pārsniedz izdevumus saistībā ar pieteikuma izskatīšanu;
- 2) vai secinājums, ka šāda prasība būtu jāuzskata par tādu, kas rada izdevumus – vai attiecīgā gadījumā veido izdevumus, kas pārsniedz izmaksas saistībā ar pieteikuma izskatīšanu, – ir atkarīgs no citu apstākļu (un apstiprinošā gadījumā – kādu) ietekmes, piemēram:
  - a) pierādījumiem, ar kuriem konstatēts, ka otrās atmaksājamās daļas maksājums pieteikuma iesniedzējam ir radījis vai varētu radīt izdevumus vai zaudējumus,
  - b) otrās atmaksājamās daļas apjoma un laikposma, kurā tā tiek ieturēta pirms tās atmaksāšanas, vai

- c) jebkāda samazinājuma izmaksās par pieteikumu apstrādi (un tād – neatmaksājamos izdevumos), kas izriet no visiem pieteikumu iesniedzējiem izvirzītās prasības avansā samaksāt nodevu, kuru veido abas daļas?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 26 Ar saviem jautājumiem, kas ir jāizskata kopumā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai “Pakalpojumu” direktīvas 13. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tādos apstākļos kā tie, kas pastāv pamatlietā, ar to netiek pieļauta prasība atļaujas piešķiršanas vai atjaunošanas pieteikuma iesniegšanas brīdī samaksāt nodevu, kuras viena daļa atbilst ar attiecīgās atļauju sistēmas pārvaldību un uzraudzību saistītajām izmaksām, pat ja šī daļa ir atmaksājama šī pieteikuma noraidīšanas gadījumā.
- 27 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un šo normu ietverošā tiesiskā regulējuma mērķi (tostarp skat. spriedumu, 2016. gada 14. jūlijs, *Verband Sozialer Wettbewerb*, C-19/15, EU:C:2016:563, 23. punkts).
- 28 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka jautājumam, vai pieteikuma iesniedzēja maksājamā nodeva tā licences pieteikuma noraidīšanas gadījumā ir atmaksājama, nav nozīmes, konstatējot izdevumus “Pakalpojumu” direktīvas 13. panta 2. punkta izpratnē. Nodevas samaksas pienākuma fakts ir finansiāla saistība un tād – izdevumi, kas pieteikuma iesniedzējam ir jāveic, lai viņa pieteikums tiktu ņemts vērā, un tas nav atkarīgs no tā, ka šī summa vēlāk šī pieteikuma noraidīšanas gadījumā var tikt atmaksāta. Tas tā ir jo vairāk tāpēc, ka minētā panta, lasot to šīs direktīvas preambulas 39., 42. un 43. apsvēruma gaismā, mērķis ir izvairīties no tā, ka procedūru un atļaujas formalitāšu noteikti aspekti apgrūtina piekļuvi pakalpojumu darbībai.
- 29 Lai izdevumi būtu atbilstoši “Pakalpojumu” direktīvas 13. panta 2. punktam, tiem saskaņā ar šīs tiesību normas noteikumiem ir jābūt pamatotiem un samērīgiem ar atļauju piešķiršanas procedūru izmaksām un tie nedrīkst pārsniegt šo procedūru izmaksas.
- 30 Tā kā, ņemot vērā šīs prasības, šādu izdevumu summa nekādā gadījumā nedrīkst pārsniegt attiecīgās atļauju piešķiršanas procedūras izmaksas, ir jāpārbauda, vai uz izmaksām, kas ir saistītas ar attiecīgās atļauju sistēmas kopumā pārvaldību un uzraudzību, var tikt attiecināts “procedūru izmaksu” jēdziens.
- 31 Lai gan Tiesai vēl nav bijis jāinterpretē šis jēdziens “Pakalpojumu” direktīvas ietvaros, citā kontekstā tā ir precizējusi, ka, lai aprēķinātu maksājumu, kuriem ir nodevas raksturs, summu, dalībvalsts var ņemt vērā ne tikai materiālas un atalgojuma izmaksas, kas ir tieši saistītas ar to darbību, atlīdzību par kurām tās veido, izpildi, bet arī kompetentās pārvaldes vispārējo uz šīm darbībām attiecināmo izdevumu daļu (spriedums, 1997. gada 2. decembris, *Fantask u.c.*, C-188/95, EU:C:1997:580, 30. punkts).
- 32 Turklāt saistībā ar Savienības tiesību normu, ar ko ir tieši atļauts administratīvo izdevumu aprēķinā ņemt vērā izdevumus, kas ir saistīti ar individuālu licenču sistēmas pārvaldību un kontroli, Tiesai jau ir bijusi iespēja precizēt, un tam ir vēl lielāka nozīme, ka vērā ņemtie izdevumi nedrīkst ietvert attiecīgās iestādes vispārējās uzraudzības darbības izdevumus (šajā ziņā skat. spriedumu, 2006. gada 19. septembris, *i-21 Germany* un *Arcor*, C-392/04 un C-422/04, EU:C:2006:586, 34. un 35. punkts).
- 33 Šie apsvērumi jo vairāk ir piemērojami “Pakalpojumu” direktīvas 13. panta 2. punktam, kurā, pirmkārt, ir minētas tikai “procedūru izmaksas” un, otrkārt, kas ir vērstas uz mērķi atvieglot piekļuvi pakalpojumu darbībai. Šo mērķi neveicinātu prasība nodrošināt attiecīgās atļauju sistēmas pārvaldes un uzraudzības izmaksu, iekļaujot tostarp izmaksas saistībā ar neatļautu darbību konstatēšanu un izbeigšanu, avansa finansējumu.

- 34 Tādējādi uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka “Pakalpojumu” direktīvas 13. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tādos apstākļos kā tie, kas pastāv pamatlietā, ar to netiek pieļauta prasība atļaujas piešķiršanas vai atjaunošanas pieteikuma iesniegšanas brīdī samaksāt nodevu, kuras viena daļa atbilst ar attiecīgās atļauju sistēmas pārvaldību un uzraudzību saistītajām izmaksām, pat ja šī daļa ir atmaksājama šī pieteikuma noraidīšanas gadījumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 35 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīvas 2006/123/EK par pakalpojumiem iekšējā tirgū 13. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tādos apstākļos kā tie, kas pastāv pamatlietā, ar to netiek pieļauta prasība atļaujas piešķiršanas vai atjaunošanas pieteikuma iesniegšanas brīdī samaksāt nodevu, kuras viena daļa atbilst ar attiecīgās atļauju sistēmas pārvaldību un uzraudzību saistītajām izmaksām, pat ja šī daļa ir atmaksājama šī pieteikuma noraidīšanas gadījumā.

[Paraksti]